

Μια πολύ ασυνήθιστη ιδιότητα κι ένας πολύ συνηθισμένος καβγάς¹

Όλα πήγαιναν καλά από τότε για τη **Μόμο**¹ ή τουλάχιστον έτσι πίστευε εκείνη. Πάντα είχε κάτι να φαι, πότε κάτι παραπάνω και πότε κάτι λιγότερο, όπως τύχαινε κι ανάλογα με το τι μπορούσαν να στερηθούν οι άνθρωποι. Είχε μια στέγη πάνω από το κεφάλι της, είχε ένα κρεβάτι κι όποτε έκανε κρύο μπορούσε ν' ανάψει φωτιά. Και το σπουδαιότερο, είχε πολλούς και καλούς φίλους.

Θα έλεγε κανείς πως η Μόμο είχε απλούστατα φανεί πολύ τυχερή που είχε πέσει σε τόσο συμπαθητικούς ανθρώπους. Αυτό άλλωστε πίστευε ακράδαντα και η ίδια. Δεν άργησε όμως ν' αποδειχθεί πως και οι άλλοι είχαν σταθεί το ίδιο τυχεροί. Είχαν ανάγκη από τη Μόμο κι απορούσαν πώς μπορούσαν και τα βόλευαν πριν δίχως αυτήν. Κι όσο περισσότερο καιρό έμενε κοντά τους το κοριτσάκι, τόσο πιο απαραίτητο τους γινόταν, τόσο απαραίτητο που τους έπιανε ο φόβος μη φύγει μια μέρα και τους αφήσει.

Γι' αυτό και είχε πάρα πολλούς επισκέπτες η Μόμο. Έβλεπες σχεδόν πάντα κάποιον να κάθεται στο σπίτι της και να συζητάει μαζί της σοβαρά. Κι όποιος τη χρειαζότανε και δεν μπορούσε να έρθει ο ίδιος, έστελνε κάποιον άλλο να τη φέρει. Κι όποιος δεν το καταλάβαινε από μόνος του πως την είχε ανάγκη, οι άλλοι του λέγανε: Μα πήγαινε λοιπόν στη Μόμο!

Κι αυτή η έκφραση έγινε σιγά σιγά μια συνηθισμένη κουβέντα των ανθρώπων της γειτονιάς. Έτσι όπως λέμε στο καλό ή καλή όρεξη ή ένας θεός το ξέρει, έτσι ακριβώς έλεγαν στις πιο απίθανες περιπτώσεις:

«Πήγαινε λοιπόν στη Μόμο!»

Γιατί τάχα; Ήταν τόσο έξυπνη η Μόμο που μπορούσε να δώσει μια καλή συμβουλή στον καθένα ή έβρισκε πάντοτε τις κατάλληλες λέξεις όταν κάποιος είχε ανάγκη από παρηγοριά; Ή έβγαζε πάντοτε σοφές και δίκαιες αποφάσεις;

Όχι, η Μόμο δεν ήξερε να κάνει τίποτ' απ' αυτά, ίδια όπως το κάθε άλλο παιδί.

Μήπως μπορούσε τότε η Μόμο να κάνει κάτι που έφτιαχνε τα κέφια των ανθρώπων; Μήπως λόγου χάρη, τραγουδούσε εξαιρετικά ωραία, έπαιζε κάποιο μουσικό όργανο;

Ή μήπως μπορούσε, μια κι όσο να' ναι καθόταν σ' ένα είδος τσίρκου, να χορεύει ή να κάνει τίποτα ακροβατικά;

Όχι, δεν ήταν ούτε κι αυτός ο λόγος!

Μήπως μπορούσε να κάνει μαγικά; Ήξερε κανένα μυστικό ξόρκι που έδιωχνε όλες τις στεναχώριες και τις φροντίδες; Η μήπως ήξερε να διαβάσει το χέρι και να προφητεύει το μέλλον με κάποιον άλλον τρόπο;

Τίποτα απ' αυτά.

¹ Η ηρωίδα του μυθιστορήματος

Η Μόμο μπορούσε κι άκουγε έτσι που σε κουτούς ανθρώπους έρχονταν στα ξαφνικά πολύ έξυπνες σκέψεις. Κι όχι γιατί έλεγε τίποτα ή ρωτούσε κάτι που οδηγούσε τους άλλους σε τέτοιες σκέψεις, όχι. Το μόνο που έκανε ήταν να κάθεται εκεί και ν' ακούει με όλη την προσοχή της κι όλη της τη συμπάθεια. Κι εκείνη την ώρα κοίταζε τον άλλο με τα μεγάλα μαύρα μάτια της κι εκείνος ένιωθε ξαφνικά ν' αναδύονται μέσα του σκέψεις που ούτε καν υποψιαζόταν πως υπήρχαν.

Ή κι έτσι που ένας δυστυχημένος και καταπιεσμένος αποκτούσε πάλι ελπίδες και γινόταν χαρούμενος. Κι αν κάποιος πίστευε πως η ζωή του ήταν αποτυχημένη και δίχως νόημα και πως αυτός ο ίδιος δεν ήταν παρά ένα ασήμαντο ανθρωπάκι ανάμεσα σε εκατομμύρια ανθρώπους και πως μπορούσε ν' αντικατασταθεί το ίδιο γρήγορα όσο μια σπασμένη γλάστρα και πήγαινε κι έλεγε όλα αυτά στη μικρούλα τη Μόμο, τότε, την ώρα ακόμα που της τα διηγότανε, ξαφνικά στο μυαλό του ξεκαθάριζε μ' ένα τρόπο μυστηριώδικο, πως είχε άδικο, πως αυτός, έτσι ακριβώς όπως ήταν φτιαγμένος, ήταν μοναδικός ανάμεσα σ' όλους τους ανθρώπους και πως γι' αυτό είχε με το δικό του ξεχωριστό τρόπο, σημασία για τον κόσμο. Έτσι λοιπόν μπορούσε κι άκουγε η Μόμο.

Κάποια μέρα στο αμφιθέατρο ήρθαν δυο άνθρωποι που είχαν τσακωθεί πάρα πολύ άσχημα και δε θέλανε να ξαναμιλήσουνε ποτέ, μόλο που ήτανε γείτονες. Οι άλλοι τους είχαν συμβουλέψει να πάνε στη Μόμο, γιατί δεν ήταν σωστό να ζούνε δυο γείτονες σαν εχθροί. Οι δυο άντρες είχαν στην αρχή αρνηθεί, τελικά όμως δέχτηκαν χωρίς καμιά προθυμία.

Ο ένας ήταν ο χτίστης που είχε φτιάξει το τζάκι και τον όμορφο πίνακα με τα λουλούδια στο «καθιστικό» της Μόμο. Λεγόταν **Νικόλας**¹ κι ήταν ένας γεροδεμένος τύπος με μαύρο στριφτό μουστάκι. Τον άλλο τον λέγανε **Νίνο**². Ήταν αδύνατος και φαινόταν πάντα λίγο κουρασμένος.

Ο Νίνος νοίκιαζε μια ταβερνούλα στην άκρια της πόλης, όπου τις περισσότερες φορές κάθονταν μονάχα μερικοί γέροι και πίνανε ολόκληρο το βράδυ ένα μοναδικό ποτήρι κρασί και μιλούσαν για τις αναμνήσεις τους.

¹ Οι πρώτες σελίδες του βιβλίου «Η Μόμο»

¹ Το 2^ο πρόσωπο της ιστορίας

² Το 3^ο πρόσωπο της ιστορίας